

”Skulle du vilja se den här föreställningen?” på Teater Tribunalen

Publicerad 2011-10-31

Liisa Hurskainen och Sandra Medina provocerar i ”Skulle du vilja se den här föreställningen?” Foto: Mats Bäcker

Scenrecension

Verk: ”Skulle du vilja se den här föreställningen?”

Plats: Teater Tribunalen.

Regi: Frida Röhl.

Text/manus: Teater Tribunalen och Bastardproduktion.

Scenografi: Micha Karlewski.

Medverkande: Sandra Medina, Tove Sahlin, Johanna Skobe Niklas Wedin, Vendela Carlbeg Larsson.

Övrigt: Dramaturg: Magnus Lindman. Musik: Dror Feiler. Kostym: Aurelia Le Huche.

Det första man lägger märke till när Teater Tribunalen och Bastardproduktion samarbetar är titeln. ”Skulle du vilja se den

här föreställningen?” – alltså en fråga och inte den gåtfulla eller poetiska överskrift som de flesta pjäsförfattare försöker lockar publiken med. Att Tribunalens tak rasade natten till premiären för två veckor sedan kunde mycket väl ha varit ett beställningsarbete – taket rasar alltid på Tribunalens föreställningar. Här får man alltid något i huvudet, och i det drama som nu äntligen passerat premiärvallen består dialogen till nittionio procent av frågor. Korta som i störande telefonintervjuer och enkätundersökningar. Eller som i nätupplagornas Tycker du att det var rätt av Hamrén att låta Zlatan spela ... Tror du att Juholt är körd nu ...

Scenen badar i ett vackert dis, förstärkt av golvet terrakottaröda, mjukt varma färger och de höga ljusrampernas rykande sken. Från en flygel hörs atonala glissandon på strängarna, en märklig kontrast till den fysiska energi som de fyra skådespelarna utvecklar på förscenen. Det är Sandra Medina, Tove Sahlin, Johanna Skobe och Niklas Wedin som ber publiken att svara ja eller nej på den ena snabba frågan efter den andra genom att visa handflatan (nej) eller sitta stilla på bänkarna (ja).

Det låter som dålig barnteater och hade kunnat stanna där utan den betydligt intressantare fråga som är hela föreställningens vara eller inte vara. Freud och Wittgenstein visar sig vara regissören Frida Röhl's vägvisare genom det moderna livet – Freud med sin kulturanalys och Wittgenstein med sin språkspelsteori. Förenklat kan man påstå att de fyra spritt nakna kvinnor som tar plats i fonden representerar naturen och att elgitarrerna är deras fikonlöv. Vi ger upp något av friheten genom att utvecklas till kulturmänniskor. Och vinner i bästa fall något, just i det här fallet Dror Feilers kanonader av metallskramlande tonklungor.

Enkätfrågorna avslöjar hur tvingade vi är att välja, ofta utan att förstå skillnaden mellan det triviala och det livsavgörande, och det är där, på den tunna gränsen, som Tribunalen och Bastardproduktion borde vinna priset för årets bästa vuxenteater.

Antag att någon anländer från en främmande planet och hamnar på en pjäs där aktörerna i stället för att tala med varandra riktar frågor till publiken. Om samma person därefter gick till Dramaten eller Stadsteatern skulle hon omedelbart uppfatta det hon ser där som en avantgardistisk avvikelse och be att få pengarna tillbaka.

På Teater Tribunalen ställs det vi tar för givet på huvudet. Inget är sig likt längre. Kan det bli roligare?

Text

Leif Zern

teater@dn.se